

El refugi de Cala Vento

Text > XAVIER CASTILLÓN

Quatre anys i una pandèmia després de *Balanceo* (2019), la seva confirmació com una de les propostes més sòlides del rock alternatiu estatal, el duet empordanès Cala Vento publica el seu quart àlbum, de nou amb el seu segell propi, Montgrí, que també ha donat sortida a discos de Lagartija Nick i altres grups. Aleix Turon (Figueres, 1991) i Joan Delgado (Torroella de Montgrí, 1992), que es reparteixen la guitarra i la bateria i comparteixen les veus, entre altres coses, són les dues peces principals d'un projecte que té una fórmula aparentment senzilla, però que no para de créixer i d'enriquir-se amb ingredients nous. Les bones melodies continuen sent l'essència d'unes cançons que aquesta vegada han construït amb l'ajuda de tres productors, començant pel britànic Martin Glover, conegut com

a *Youth* des dels seus temps a Killing Joke, amb qui ja havien gravat el *maxi Teletecho y El Acecho* (2021), del qual han recuperat per a l'àlbum la cançó «Teletecho», en què col·labora el duet saragossà Amaral. Els altres dos productors són els també empordanesos Emili Bosch, del duet electrònic b1n0, i Santi Garcia, habitual de l'univers Cala Vento. Cada productor ha aportat el seu mètode i la seva sensibilitat a un disc cohesionat per la direcció del grup i les mesclades de Jordi Mora. Garcia ha produït, per exemple, l'enèrgic «Passar pantalla», un tema bilingüe (català i basc) amb la veu convidada de Gorka Urbizu, de Berri Txarrak.

El disc s'obre amb «Más que satisfechos», un tema vitalista reforçat per les veus del cor Gospelians de Girona, que ja va acompanyar Cala Vento en el concert col·lectiu La Comunidad, estrenat el 2021 a l'Auditori de Girona.

CALA VENTO. *Casa Linda*. Montgrí, 2023.

«Con la que está cayendo tú me das el equilibrio», canten en el segon tema, «Equilibrio», en el qual s'adrecen, com fan tot sovint, a algú que queda fora de pla i que acaba sent el mateix oient, com a destinatari d'unes cançons creades des del refugi que és Casa Linda, el nom del seu estudi, amb tota l'harmonia absent en aquest món boig.

HELLINSIDE. *Scars & Shadows*. Hellinside, 2023.

POL BORDAS. *L'hora del pati*. Pol Bordas, 2023.

Calvaris interiors Text > XAVIER CASTILLÓN

Hellinside és el projecte acústic de Marc Corso, un dels millors cantants de rock del país, que va ser el primer cantant de Sangtraït i va passar per Àspid i Rockzilla abans d'arribar a la seva banda actual, Slavedown. Hellinside, però, no té res a veure amb cap d'aquests grups: va néixer el 2017 per fer versions acústiques de

clàssics del rock, com ara un tàndem amb el guitarrista David Marky, cofundador de Slavedown. Les versions han anat deixant pas a temes propis, dotze dels quals s'inclouen en aquest primer disc de Hellinside, en què la veu madura i profunda de Corso canta sobre cicatrius, ombres i calvaris interiors. Una bellesa crepuscular.

En creixement Text > XAVIER CASTILLÓN

L'hora del pati és el segon EP del cantant gironí Pol Bordas, un dels grans talents de les noves músiques urbanes en català. El títol orienta sobre el que vol ser el seu nou treball: un viatge al paradís perdut de la infància i una manera lúdica de reflexionar sobre els problemes i les inquietuds que suposa fer-se gran i

enamorar-se, amb paraules captades directament del seu entorn generacional. Són cinc cançons en què Bordas ha treballat amb quatre productors (Narcís Mas, Hugsound, Noventas i Scotty DK) i amb les veus convidades de Lil Geri i Mama Dousha, per mostrar que ell també creix com a artista i que té ganes de provar coses noves.

Cremem coses, n'endrecem d'altres

Text > RAMON MORENO

El banyolí Vic Moliner té una llarga trajectòria en el món de la música com a compositor, productor i multiinstrumentista. Ha estat reconegut amb alguns premis importants com el Premi Enderrock al millor disc per *Estómac* de Clara Peya (que va produir i en el qual va tocar el baix) o el Premi Lletra dels Altaveu per la cançó «Temps per mirar el temps».

Moliner és un d'aquells músics inquietos, sempre en constant ocupació: bé col·laborant amb artistes com Clara Peya, Paula Grande, Germà Negre o Magalí Sare; bé amb el projecte Índiga (de nou amb Clara Peya), STN! o Verd Blau (amb Judit Neddermann), que l'han mantingut ocupat els darrers deu anys per escenaris d'arreu.

L'any 2016 va publicar *Ara*, el seu primer disc en solitari, i aquest any presenta *Foc i endreces*, en el qual canta per primer cop les seves cançons,

a banda de compondre-les i de produir-les a l'estudi Olivera, a tocar de l'estany de Banyoles, que comparteix amb el també músic i productor Pau Brugada. Moliner reivindica la seva faceta de cantautor amb un disc cuinat a foc lent, entre gires i concerts, i nascut amb la tranquil·litat i l'aturada que va comportar la pandèmia. Les referències polítiques reflexionen sobre la relació amb el planeta o el model de societat. En general és un disc tranquil i reflexiu, que s'acompanya en alguns moments de rauxa, i en el qual canta en solitari, acompanyat només en alguns temes per la veu de Clara Peya i de Paula Grande.

«Cremem coses, n'endrecem d'altres», diu Vic Moliner, i a partir d'aquest concepte ha construït els deu temes del disc, que situa entre la reivindicació sociopolítica i la introspecció. «Hem de cremar moltes coses i alhora endre-

VIC MOLINER. *Foc i endreces*.

Microscopi, 2023.

<www.vicmoliner.com>

çar-nos una mica per avançar cap a una societat millor, per viure unes vides més plenes.»

SOTRAC. *Herència*. Bonito Sound, 2023.

<www.sotracooficial.com>

TOM HAGAN. *2021-2022*. Neu!, 2023.

<www.tomhagan.bandcamp.com>

El món d'avui Text > RAMON MORENO

Herència és el tercer treball del grup Sotracs, que ha estat notícia més enllà dels àmbits estrictament musicals per l'ús de la intel·ligència artificial com a element vertebrador de la creativitat del disc, tant pel que fa a la portada com als dos videoclips publicats fins ara. Capdavanters del *pop-rock* més alegre i vitalista, van començar la seva carrera l'any 2017 entre Sant Feliu de Guíxols i Llagostera, amb el disc *Sota el roure*, que va donar pas

a *On neixen* (2021), un disc més treballat. *Herència* té un to més contundent i eclèctic que els anteriors, en el qual han «treballat una nova sonoritat», tal com afirma el grup mateix. Les deu composicions del disc es mouen en la reflexió sobre la seva pròpia realitat com a joves i el món que els ha tocat viure. El to fresc i alegre, però també reflexiu i directe en les lletres, el trobem en temes ben encertats, com ara «El refugi» o «Avions de paper» i «Herois».

L'essència del pop Text > RAMON MORENO

Tres temes formen el nou llançament del saltenc Tom Hagan, *alter ego* de Carles Vidal, que agafa el nom del personatge de la pel·lícula *El padri*. Si el seu darrer treball incloïa una única composició (es definia sarcàsticament com a «gandul»), Tom Hagan es llença ara a publicar tres temes en forma de senzill que s'editen exclusivament en format digital. «Pluja», «Dansa de la mort» i «La

sala dels retrats» són tres temes de *pop* «clàssic», tal com els defineix Hagan. Són temes ben resolts i amigables, en la millor tradició del *pop-rock* d'autor, enregistrats als estudis SoundClub de Salt, acompanyats de músics de nivell com ara Manel Díaz, Juan Herrera, Joan Planas i Oriol Toniatti. Una peça més en el conjunt d'una discografia que fa de Tom Hagan un dels músics més interessants de l'escena catalana.